

**MANEL
FIGUERA**

Ai dels vençuts!

En el programa de TV3 «30 minuts» del dia 28 d'abril es va tractar el tema de la caiguda de l'heroïna, i s'hi va afirmar que actualment moren més persones de sida que no de sobredosi d'aquesta droga. No pretenc de fer un comentari del reportatge, perquè em va semblar prou realista i objectiu; amb tot, el fet de contemplar aquelles imatges em va impressionar i em va ser un motiu de reflexió.

Quines causes duen el jove cap al camí dels narcòtics? Per què hi recorre? Què és, un drogaaddicte, a part d'un malalt, un immadur, un indefens, un depressiu, un marginat, un delinqüent...? No hi ha cap resposta exacta. La vida i la ment dels humans són prou complexes i enrevessades com per no arribar a conclusions que permetin un diagnòstic perfecte. Tot i això, existeixen fonts constants de frustracions que poden esdevenir motius d'indefensió per caure fàcilment en la droga.

La nostra societat, fins i tot també als pobles, ens demana una alta dosi d'intercompetitivitat i d'autocompetitivitat: hem de ser els millors del grup i hem de ser millors que ahir. Aquesta obsessió per destacar, per ser els primers, requereix un elevat nivell de maduresa i de comprensió envers l'entorn com per deduir que si ets el segon, no t'han derrotat, i si algú t'avança, no estàs acabat. Però tohom és capaç d'entendre això? Quin pare no es pot sentir frustrat si no té prou diners per pagar uns bons

estudis als seus fills?

D'altra banda, aquesta lluita és desigual. Ja quan naixem, per raons econòmiques i de status social, uns tenen molts més avantatges que els altres. De vegades, segons com es miri, és millor no raonar els fets. Com se sentirà un nen de dotze anys, per exemple, quan vegui que un company de classe que no estudia té moltes més joguines que ell, una roba millor i unes vacances més llargues? I el noi de setze anys que no pot gaudir d'una moto quan molts dels seus amics, que han fet menys mèrits que ell, la tenen? I una persona jove amb estudis, quan comprova que l'element *endoll* i el patrimoni familiar resten per damunt de molts anys d'estudi i de sacrifici?

Sí, ja ho sé, «a la vida hi ha coses més importants» (la frase típica de sempre). No hi amaguem, amb tot, una mica d'hipocresia? No dissimulem, amb autocompassió, una línia angoixant d'amargues frustracions? No està pagant, la immensa majoria dels drogaaddictes, el preu de no triomfar?

Anuncis Classificats

**La solució
ràpida**